

Anna Kalna

- Absolvējusi rakstniecības studiju programmu Liepājas Universitātē.
- Labi pārvalda angļu valodu.

Iesūtījusi tulkojumu :

Avotteksts: **Griffin Bethany, *The Fall*. New York: Harper Collins Publishers, 2014, 9. – 11. lpp.**

Pirmais, ko sajūtu – man vairs nav segas. Mans beidzamais ik nakts rituāls ir uzvilkt segu līdz pat zodam, un tā nekad nenokrīt – lai ar kādiem murgiem es necīnītos pirms pamošanās.

Tomēr kaut kas nav kārtībā; es mēģinu pakustēties, un, kaut gan nešķiet, ka es būtu paralizēta, manas rokas ir cieši piesaistītas maniem sāniem. Mans prāts ir gauss; šausmas manī iesūcas pakāpeniski. Es cīkostos, paraujos uz kreiso pusi un atbrīvoju vienu roku.

Mana roka pasniedzas augšup vien dažas collas līdz atduras pret auksto akmeni. Es samirkšķinu acis. Manas skropstas kā zirnekļa kājas pieskaras vaigiem, un tad pieskāriens pazūd, tātad manas acis ir vaļā. Biezā, nospiedošā tumsa ir tik visaptveroša, ka es nespēju saskatīt savu drebošo roku, pat brīdī, kad saliecu elkoni un piespiežu pirkstus pie labās acs, un tad kreisās – maigi, ļoti maigi – lai pārliecinātos, ka tās abas joprojām atrodas savos dobumos.

Manas acis ir neskartas. Bet atvieglojums izplēn tiklīdz atpazīstu sava cietuma apveidus, sajūtu plāno polsterējumu zem manis, aukstā akmens slīpumu. Plīša oderi...

Šī tumsa ir zārka tumsa. Ne kura katra zārka. Akmens sarkofāga. Iespējams, pat, tā paša sarkofāga, kurā es, derību dēļ, jau biju atradies pirms daudziem gadiem.

Es esmu apglabāta, bet es neesmu mirusi. Es neesmu mirusi. Es nespēju paelpot. Kas tā par skaņu? Vai šeit kāds ir? Nē, tā esmu es, raudot, tērējot tik dārgo skābekli...

Visu manu augumu pārņem drebuļi, bet kaste, kurā es atrodos pat nesakustas. Es noteikti esmu velvē, uz vietas mani notur masīvi akmeņi. Zem mājas. Manas dzimtas mirušie piespiedušies man visapkārt. Mēs esam apbedīti marmorā ar sārtu dzīslu, retā un dārgā akmenī, pietiekami biezā, lai aizturētu kalnu ezeru no iesūkšanās kapenēs.

Panika tur mani sažņaugtu spīlēs. Taču es nevaru tai padoties; es nevaru iekrist vienā no savām lēkmēm. Ne tagad.

Māja ir nomākta un naida pilna. Es lieku sev elpot lēnāk un atslābinu rokas. Mežģīnes uz piedurknes grauž manu plaukstu locītavu un piepeši es atskārstu, kas man ir mugurā. Kleita, ko noslēpu sava skapja dziļumos, lūdzoties, lai man tā nekad vairs nebūtu jāredz. Mežģīnes pie kakla ir stīvas un raupjas. Ciešas. Kad es pakustinu roku, pērlīšu pogas, kas uzšūtas uz piedurknēm, iespiežas jūtīgajā ādā, rokas iekšpusē, veidojot zilumus. Man būtu vajadzējis sadedzināt to kleitu.

Es būtu to izdarījusi, ja vien zinātu, ka tikšu tajā apglabāta. Apglabāta.

Tulkojusi: Anna Kalna

Avotteksts: **Griffin Bethany, *The Fall*. New York: Harper Collins Publishers, 2014, 9. – 11. lpp.**

The first thing I notice is that my blanket is gone. The last of my nightly rituals is to pull it all the way to my chin, and it never falls away, no matter what nightmares I wrestle before I wake.

But something else is wrong; I try to move, and though I don't seem to be paralyzed, my arms are pinned tightly to my sides. My brain is slow; the horror saturates me gradually. I struggle, twist to the left, and free one arm.

Reaching up, my trembling hand gets only a few inches before my fingers touch cool stone. I blink. My lashes spider-touch my cheeks, and then that touch is gone, so my eyes must be open. The dull, compressed darkness is so absolute that I cannot see my shaking hand, even as I bend my elbow and press my fingers against my right eye, and then my left—gently, very gently—to make certain both still rest in their sockets.

My eyes are intact. But the relief dissipates as I recognize the shape of my prison, the feel of the thin padding beneath me, the slope of the cool stone. The plush lining . . .

This darkness is the darkness of a coffin. Not any coffin. A stone sarcophagus. Perhaps even one I've been in before, years ago, on a dare.

I've been buried, but I'm not dead. I'm not dead. I can't breathe. What is that sound? Is someone here? No, it's me, crying and using precious air . . .

Tremors shake my entire body, but the box I'm in does not shift at all.

I must be in the vault, held in place by solid stone. Beneath the house. The dead of my family press around me. We're entombed by marble shot through with a vein of pink, a rare and costly stone, thick enough to keep the waters of the tarn from seeping down into the crypt.

Panic claws at me. But I cannot succumb to it; I cannot fall into one of my fits. Not now.

The house is heavy and filled with hate. I slow my breath and relax my arms. The lace at my sleeve is rough against my wrist, and suddenly I realize what I'm wearing. A dress that I hid deep in the recesses of my wardrobe, praying never to see it again. The lace at the neck is stiff and scratchy. Tight. When I move my hand, the pearl buttons at the sleeves press into the sensitive skin of my inner arm, likely to bruise. I should have burned the dress.

I would have, had I known that I would be buried in it. Buried.

Anna Kalna

Šī tumsa ir zārka tumsa. Ne kura katra zārka. Akmens sarkofāga. Iespējams, pat, tā pašā sarkofāga, kurā es, derību dēļ, jau biju atradies pirms daudziem gadiem.

Es esmu apglabāta, bet es neesmu mirusi. Es neesmu mirusi. Es nespēju paelpot. Kas tā par skaņu? Vai šeit kāds ir? Nē, tā esmu es, raudot, tērējot tik dārgo skābekli...

Visu manu augumu pārņem drebuļi, bet kaste, kurā es atrodos pat nesakustas. Es noteikti esmu velvē, uz vietas mani notur masīvi akmeņi. Zem mājas. Manas dzimtas mirušie piespiedušies man visapkārt. Mēs esam apbedīti marmorā ar sārtu dzīslu, retā un dārgā akmenī, pietiekami biezā, lai aizturētu kalnu ezeru no iesūkšanās kapenēs.

Panika tur mani sažņaugtu spīlēs. Taču es nevaru tai padoties; es nevaru iekrist vienā no savām lēkmēm. Ne tagad.

Māja ir nomākta un naida pilna. Es lieku sev elpot lēnāk un atslābinu rokas. Mežģīnes uz piedurknes grauž manu plaukstu locītavu un piepeši es atskārstu, kas man ir mugurā. Kleita, ko noslēpu sava skapja dziļumos, lūdzoties, lai man tā nekad vairs nebūtu jāredz. Mežģīnes pie kakla ir stīvas un raupjas. Ciešas. Kad es pakustinu roku, pērlīšu pogas, kas uzšūtas uz piedurknēm, iespīezas jūtīgajā ādā, rokas iekšpusē, veidojot zilumus. Man būtu vajadzējis sadedzināt to kleitu.

Es būtu to izdarījusi, ja vien zinātu, ka tikšu tajā apglabāta. Apglabāta.